

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516010269
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3516010269.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému P. G., nar. XX.XX.XXXX v P., okres P., trvale bytom D. P., Y. XXXX/XX, okres L. C. L. E., t. č. na slobode, pre trestný čin zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 21. februára 2018 pod sp.zn. 2T/100/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 16. apríla 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného P. G. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 21. februára 2018 pod sp. zn. 2T/100/2016 bol obžalovaný P. G. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu pohrdania súdom podľa § 343 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, vedenom pod sp. zn. 1T/128/2013 konanom dňa 09.02.2016 od 13.00 hod., kde vystupoval v procesnom postavení obžalovaného na podklade obžaloby Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 145/13 zo dňa 20.08.2013 z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, počas svedeckej výpovede poškodeného W. D., bez vyzvania súdu, vstúpil do jeho výsluchu a povedal smerom k poškodenému W. D.: „Ty, ty potkan!“ na čo sudca vzhľadom na to, že tretíkrát bez udelenia slova rušil priebeh hlavného pojednávania, udelil obvinenému P. G. poriadkovú pokutu vo výške 50 € podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku, následne počas protokolácie uznesenia o udelení poriadkovej pokuty vo výške 50 € do zápisnice odôvodnenia uznesenia sudcom, obvinený P. G. tichším hlasom povedal: „...vyjebaný“, na čo poškodený W. D. reagoval: „Ja som vyjebaný? Ja?“, na čo obvinený P. G. smerom k poškodenému W. D. vykrikoval: „To čo si tu vymýšľaš, to čo si tu vymýšľaš. Ty kokot!“, na čo sudca ihneď výslovnou upozornil obžalovaného P. G., že ak ešte raz takto vybuchne, dá ho vyvieť z pojednávacej miestnosti, a že ak ešte raz takto vybuchne, môže byť jeho konanie vnímané a posudzované ako trestný čin pohrdania súdom podľa § 343 Trestného zákona, pričom obžalovaný P. G. skočil sudcovi do reči a vykrikoval: „Dobre beriem. Ale nech si nevymýšľa, nech si nevymýšľa kurva, lebo ho zabijem!“, na čo poškodený W. D. povedal: „To čo si to povedal? Čo si to povedal?“, na čo obžalovaný P. G. povedal: „K. hubu!“, na čo sudca ihneď udelil obžalovanému P. G. poriadkovú pokutu vo výške 100 € podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že znova opakovane bez udelenia slova rušil priebeh hlavného pojednávania.“

Za to bol obžalovaný P. G. odsúdený podľa § 344 odsek 1 Tr. zákona s prihliadnutím na §§ 36 písm. l), 37 písm. h) Tr. zákona za použitia §§ 38 odsek 2, 41 odsek 1 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 51 odsek 1, 2 Tr. zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 (tri) roky, za súčasného

uloženia probačného dohľadu nad správaním sa obžalovaného. Podľa § 51 odsek 2, odsek 3 písm. b) Tr. zákona bolo obžalovanému uložené aj zákonné obmedzenie, spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas určenej skúšobnej doby a súčasne podľa § 51 odsek 2, odsek 4 písm. g) Tr. zákona aj povinnosť, spočívajúca v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Napokon podľa § 73 odsek 2 písm. d) Tr. zákona bolo obžalovanému uložené aj ochranné ambulantné psychiatrické a protitoxikomanické liečenie.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný, a to proti výroku o vine aj treste. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne nesprávny a nezákonný. Súd prvého stupňa zrejme nepochopil podstatu sporu strán trestného konania, a teraz bez ohľadu na to, či mu ako obžalovanému uveril alebo neuveril, pretože po právnej stránke právnu kvalifikáciu nesprávne vyhodnotil. V tomto išlo o okolnosti objektívneho charakteru, najmä nesprávnosť právneho podradenia skutkového stavu pod zákonné ustanovenia, ktoré súd z moci úradnej mal a musí poznať. Pokiaľ ide o trestný čin pohrdania súdom, je presvedčený, že nemožno za jeden delikt stíhať opakovane v zmysle zásady "nie dvakrát v tej istej veci". Pokiaľ teda išlo o opakované rušenie hlavného pojednávania, tak tento identický skutok bol z obžaloby totožne prevzatý do napadnutého rozsudku, hoci už bol v celosti obsiahnutý v uznesení o uložení poriadkovej pokuty v konaní Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom pod č. k. 1T/128/2013-240, ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom. Dokonca odvolací krajský súd vo svojom uznesení č. k. 23Tos/30/2016-263 zo dňa 5.4.2016 na záver odôvodnenia doslovne uviedol, že „v tomto smere sa zatiaľ krajský súd nestotožnil s názorom prokurátora, že by jeho konanie (pozn.: obžalovaného) mohlo byť postihnuté v trestnoprávnej rovine tak, ako sa to domáhal vo svojej sťažnosti.". Síce odvolací súd uviedol tento názor podmienene ("zatiaľ"), ale od pôvodnej obavy prokurátora, že pre uloženie poriadkovej pokuty sa nebude dať obžalovaný trestne stíhať za totožný skutok, sa nič iné a vôbec nič zásadné vo veci neudialo. Teda názor odvolacieho súdu pretrval až do vyhlásenia napadnutého rozsudku, pričom už aj sama obžaloba bola uzročená s touto prekážkou. Navyše ak to bolo umocnené citovaným názorom funkčne nadriadeného súdu tak, že sa koná v identickej veci viacnásobne a teda nezákonne. Napriek tomu, že táto prekážka tu bola zrejme, a to nielen odvolaciemu súdu a obhajobe, ale aj samotnému prokurátorovi, keď vo svojej sťažnosti pod sp. zn. Pv 145/13/3304 z 12.2.2016 priamo uvádzal, že ak bude ponechané v platnosti uznesenie o uložení pokuty, tak za totožný skutok už nebude môcť byť pre prekážku "ne bis in idem" podaná obžaloba, i tak obžalobu v posudzovanej veci napriek tomu podal. Navyše ak jeho pôvodný predpoklad, že ide o totožný skutok bola podporovaná aj zhora citovaným právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého mal usúdiť, že tento delikt bol na úrovni poriadkového priestupku raz a navždy jeho uznesením pod sp. zn. 23Tos/30/2016-263 uzavretý, keď poriadkové opatrenie súdu podľa § 70 Tr. poriadku predstavuje špeciálne akoby partikulárne inkorporované priestupkové konanie do rámca trestného procesu, a potom po jeho právoplatnom skončení už tvorí prekážku rozhodnutej veci. Predsa po ukončení konania o priestupku, napr. na úseku občianskeho spolunažívania a vyriešeného pokutou, je neprípustné, aby prokurátor svojvoľne rozhodol obviniť a ďalej obžaloval tú istú osobu z toho istého skutku. Napríklad za trestný čin ohovárania podľa § 373 Tr. zákona. Ďalej uviedol, že pokiaľ sa dôvody odvolania osobitne týkajú posúdenia skutku aj ako zločinu marenia spravodlivosti, okrem zhodných okolností, ktoré rovnako pôsobia aj v tomto smere, je toho názoru, že existuje nezvratný princíp, že je právom obvineného, resp. obžalovaného vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Naproti tomu zase stojí povinnosť svedka hovoriť pred súdom pravdu a nič nezamlčať. Obžalovaný môže navyše toto svoje právo využívať rozmanitým spôsobom, najmä sa brániť nepravdivej výpovedi svedka rôznym aj neformálnym spôsobom. Brániť tu však neznamená zabráňovať, ako to deklamuje skutková podstata podľa písm. c) a preto je absurdné, ak už výpoveď svedka prebiehala pred súdom, aby mohlo dôjsť na nejaké zabránenie v zmysle ak ju už svedok uskutočňuje alebo ju uskutočnil. Ak už je svedok na súde a vypovedá, tak nemôže už nikto, ani strana trestného konania naplniť skutkovú podstatu tohto trestného činu, lebo svedok už začal vypovedať. Keď už vypovedá na súde, tak tomu nemožno objektívne nijako zabrániť, lebo sa to už udialo. Teda nielenže k zabráneniu nedošlo, lebo svedok vypovedal, ale počas prebiehajúcej či dokončenej výpovedi je už úplne celkom bezvýznamná akákoľvek vyslovená hrozba späť s touto výpoveďou. Aj preto pri tejto skutkovej podstate neobstojí argument prvostupňového súdu, že násilie či dokonanie jeho hrozby mohol použiť aj po hlavnom pojednávaní. Okrem toho násilie či hrozba ním je pojmový znak tejto skutkovej podstaty a pre to musí byť prítomné pred výpoveďou, pretože inak sa už objektívne nedá realizovať v príčinnej súvislosti s objektom a sledovaným následkom toho trestného činu. Z časového kontextu s momentom výpovede sa už nemal svedok D.

obávať akejkolvek hrozby násilia, pretože v tom čase bol on ako obžalovaný neozbrojený, keď prešiel kontrolou cez justičnú stráž. Prípadná jeho realizácia pred či počas výpovede bola aj skutkovo nemožná. Teda vo vzťahu k objektu trestného činu nemá jeho prípadné následné hrozenie či vykonanie súvislosť a nanajvýš by teoreticky išlo o iný trestný čin, napr. trestný čin podľa § 156 ods. 2, písm. c) Tr. zákona, a to s pohnútkou pomsty za túto výpoveď (§ 140 písm. b) Tr. zákona). K tomuto však nedošlo. Ďalej poukázal na skutkovú podstatu právnej kvalifikácie zločinu marenia spravodlivosti podľa písm. d) Tr. zákona, z ktorej je zrejmy podstatný príčinný následok konania obžalovaného pôsobením na svedka, ktorým by v kontexte s objektom tohto trestného činu zrejme mal pôsobiť na svedka tak, aby to vyhovovalo záujmom obžalovaného, teda že by tento prispôbil výpoveď v jeho prospech v rozpore s prísahou. Tento následok však v posudzovanom prípade nenastal a neobstojí ani argument prvostupňového súdu v tom, že nebolo rozhodujúce, že v tom konaní bol on ako obžalovaný právoplatne oslobodený. Totiž súd pri hodnotení dôkazov musí prihliadnuť na všetky objektívne okolnosti, ktoré sú mu známe v čase vyhlasovania svojho (napadnutého) rozsudku a z pripojeného spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/128/2013 vedel, že jeho obrana bola nielen dôvodná, ale že práve on chcel dosiahnuť spravodlivosť a nijako ju nemaril. Pritom z hľadiska bežného významu použitých slov, konkrétne " ... nech si nevymýšľa" on jednak v rámci uplatňovaného práva na obhajobu hodnotil výpoveď svedka, síce mimo udeleného slova a predčasne, ale obsahovo týmto logicky mu nebránil vypovedať, práve naopak nabádal svedka D., aby hovoril pravdu v zmysle ním zloženej prísahy. V konaní sa preukázalo, že tento svedok ale vypovedal nepravdivo. Naproti tomu ak reagoval svedok, ktorý nemá také obhajovacie práva ako obvinený, tiež vulgárnou replikou (" .. ja, som vyjebaný?.. "), tak ak má byť on ako obžalovaný stíhaný za svoj prejav, potom je súčasne namieste aj jeho trestná zodpovednosť za pohrdanie súdom. Nielenže sa D. ako svedok zapojil do verbálneho dialógu, ale v tejto časti ďalej provokoval jeho pokračovanie. Naopak tým, že nepravdivo vypovedal krivo svedčil a on iba reagoval na jeho nepravdivú výpoveď v rámci uplatňovania práva na obhajobu. Takýto prejav teda nemôže byť trestný. Ďalej uviedol, že stojí za teoretickú úvahu, pre prekážku "ne bis in idem", či prečin marenia spravodlivosti nepohlcuje spôsobom faktickej konzumpcie prečin pohrdania súdom, ak sa skutkové podstaty marenia spravodlivosti v písm. c) a d) stali iba na pojednávaní pred súdom. Je nesporné, že jediným miestom kde sa odohral skutok bolo iba hlavné pojednávanie pred súdom a nikde inde, a preto sa javí ako duplicitné, i keď z iných, hmotných dôvodov, aby tu mohla jestvovať jednočinná konkurencia týchto dvoch trestných činov. Bez ohľadu na uvedené, nie je vôbec preukázaná jeho trestná zodpovednosť ani z jedného z trestných činov uvedených v napadnutom rozsudku. Je zrejme, že v konaní na súde prvého stupňa nebolo dokázané, že by skutok, ktorý sa mu kladie obžalobou za vinu, by vôbec bol žalovanými trestnými činmi. Preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré jeho vyhláseniu predchádzalo rozhodol tak, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zruší v celom rozsahu a zároveň ho sám spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom pod č. k. Pv 246/16/3304 zo dňa 11.7.2016 na tam uvedenom skutkovom základe, oslobodí.

K písomným dôvodom odvolania obžalovaného sa vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom keď uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne správny a zákonný. Ďalej uviedol, že obžalovaný P. G. bol zo spáchania žalovaného skutku priamo usvedčený svojou výpoveďou a výpoveďou svedka poškodeného W. D.. Vinu obžalovaného potvrdzuje aj zvukový záznam z hlavného pojednávania vedeného na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom dňa 09.02.2016 vo veci sp. zn. 1T/128/2013, z ktorého obsahu vyplynul skutkový stav tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Bolo preukázané, že obžalovaný opakovane bránil výpovedi strany trestného konania, a to poškodeného W. D. a na hlavnom pojednávaní výslovne použil hrozbu násilia voči poškodenému, aby na neho pôsobil v tomto trestnom konaní. Napriek námietke obžalovaného uvedenej v odôvodnení odvolania, že chcel dosiahnuť spravodlivosť a nijako ju nemaril, pričom len uviedol, že nech si poškodený nevymýšľa, takto obžalovaný v rámci obhajovacích práv len hodnotil výpoveď svedka, a preto nemohol naplniť skutkovú podstatu tohto trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, je potrebné uviesť, že bolo preukázané, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní výslovne použil hrozbu násilia voči poškodenému, a to že konkrétne uviedol „nech si nevymýšľa, lebo ho zabije“. V danom prípade je bez významu tvrdenie obžalovaného o tom, že bol za daný skutok už potrestaný uložením poriadkovej pokuty, teda jeho odsúdením v predmetnej veci, čím by bola porušená zásada „nie dvakrát v tej istej veci“. Obžalovaný svojim konaním naplnil skutkové podstaty oboch žalovaných trestných činov, je plne trestne zodpovedný a musí niesť následky svojho protiprávneho konania. Zo záznamu je nesporné, že obžalovaný opakovaným konaním, a to päťkrát bez udelenia slova sudcu

rušil priebeh hlavného pojednávania, napriek predchádzajúcemu opakovanému upozorneniu sudcu závažným spôsobom rušil hlavné pojednávanie súdu dňa 09.02.2016. Opakovane znamená, že k nevhodnému správaniu došlo aspoň druhýkrát. Nevyžaduje sa predchádzajúce použitie miernejšieho opatrenia (napr. uloženie poriadkovej pokuty), avšak páchatel' by mal byť upozornený na nevhodnosť predchádzajúceho konania. Podmienkou trestnosti pritom nie je predchádzajúce použitie miernejších prostriedkov ako poriadkovej pokuty podľa § 70 Tr. poriadku, pričom jej uloženie nezbavuje páchatela trestnej zodpovednosti za predmetný trestný čin. Stačí, ak je páchatel' aspoň upozornený na nevhodnosť jeho predchádzajúceho správania. Znak opakovane musí byť naplnený pri všetkých alternatívach uvedených pod písm. a) až c), znamená, že aj pri alternatíve pod písm. a) len ten, kto opakovaným konaním, napriek predchádzajúcemu upozorneniu závažným spôsobom ruší pojednávanie súdu, pričom závažným spôsobom rušenia môžu byť rôzne prejavy, avšak takej intenzity, aby sťažovali normálny priebeh pojednávania (napr. búchanie, výkriky, pískanie), ako to bolo aj v tomto prípade. Obžalovaný svojim konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom pohrdania súdom podľa § 343 písm. a) Trestného zákona. Konaním obžalovaného boli naplnené všetky znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov, teda konanie obžalovaného, jeho následok a aj príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, mám zato, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, nakoľko podmienený trest je možné u obžalovaného považovať za dostatočný k tomu, aby viedol k jeho náprave, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí o odvolaní konanom za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť. Obhajca obžalovaného na tomto procesnom úkone odvolacieho súdu uviedol, že sa pridriava písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby odvolací súd rozhodol v intenciách písomného odvolania.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku. 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaným napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba navádzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného. Obžalovaný je usvedčovaný nielen svojou vlastnou výpoveďou z prípravného konania, ale predovšetkým výpoveďou svedka W. D. a obsahom zvukového záznamu z hlavného pojednávania v trestnej veci vedenej Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/128/2013 zo dňa 09. februára 2016, ako aj vykonanými relevantnými listinnými dôkazmi. Preto odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere odvolací súd nepovažoval za dôvodné a argumentácia obžalovaného uvádzaná v odvolaní, je v rozpore so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, majúcimi oporu vo vykonanom dokazovaní. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresného súdu a v plnej miere sa plne stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov tak, ako to vyjadril prvostupňový súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, pričom odvolací súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje i na procesný postoj obžalovaného vo vzťahu k žalovanému skutku na hlavnom pojednávaní, ktorý smeroval k prijatiu vyhlásenia obžalovaného o vine podľa § 257 odseku 1 písm. b) Tr. poriadku, keď toto jeho vyhlásenie

nemohlo byť právoplatne prijaté súdom prvého stupňa iba pre nesplnenie procesnej podmienky podľa § 333 odsek 3 písm. g) Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, v tomto smere súd prvého stupňa taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovaného kvalifikoval ako jednočinný súbeh zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písm. d) Tr. zákona a prečinu pohrdania súdom podľa § 343 písm. a) Tr. zákona. Pokiaľ však prvostupňový súd posúdil konanie obžalovaného aj podľa písm. c) odseku 1 §-u 344 Tr. zákona, súd prvého stupňa v tomto smere pochybil, pretože z obsahu skutku nevyplýva žiadne konanie obžalovaného, ktoré korešponduje s objektívnou stránkou v tomto ustanovení. Keďže však nešlo o také zásadné pochybenie, ktoré by malo relevantný vplyv na súvisiaci výrok o treste, odvolací súd nepokladal za nevyhnutné toto pochybenie naprávať. Obžalovaný svojim správaním sa počas vykonávania hlavného pojednávania v inkriminovanom čase v trestnej veci vedenej Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/128/2013 úmyselne v konaní pred súdom použil hrozbu násillia, aby tak pôsobil na procesnú stranu v konaní a súčasne aj opakovane, napriek predchádzajúcemu upozorneniu, závažným spôsobom rušil priebeh pojednávania pred súdom. Tak, ako správne aj poukazoval prokurátor v písomnom vyjadrení k dôvodom odvolania obžalovaného, právne posúdenie skutku v napadnutom rozsudku súdom prvého stupňa ako jednočinný súbeh predmetného zločinu a prečinu skutočne nie je v rozpore so zásadou „ne bis in idem“, t. j. so zásadou „nie dvakrát v tej istej veci“ a ani nejde o faktickú konzumpciu, ktorým by zločin marenia spravodlivosti pohlcoval prečin pohrdania súdom tak, ako nesprávne podrobnejšie argumentoval obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania a preto odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere nemohol odvolací súd akceptovať. Skutočnosť, že súd obžalovanému na hlavnom pojednávaní v inkriminovanom čase ukladal aj poriadkovú pokutu podľa Trestného poriadku netvorí prekážku tomu, aby nebolo možné, pokiaľ jeho konanie naplnilo aj všetky potrebné zákonné znaky trestného činu, posúdiť aj ako konkrétny trestný čin a voči obžalovanému aj vyvodiť v prípade dokázania jeho viny trestnoprávne konzekvencie.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. O osobe obžalovaného bolo zistené, že bol v minulosti dvakrát súdne trestaný za prečiny výtržníctva a porušovania domovej slobody, ktoré odsúdenia má však obžalovaný zahladené. V registri priestupkov voči obžalovanému nie je vedené žiadne konanie. Prvostupňový súd správne obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, keďže sa obžalovaný v konaní k spáchaniu žalovaného skutku priznal a súčasne aj úprimne oľutoval ním spáchaný žalovaný skutok, na druhej strane tiež správne poukázal na to, že obžalovanému príťažovalo spáchanie dvoch trestných činov podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, čím u obžalovaného vznikol vyrovnaný počet poľahčujúcich a príťažujúcich okolností a súd prvého stupňa potom správne obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody podľa zásad uvedených v § 41 odsek 1 Tr. zákona, t. j. podľa zbíhajúcej sa najprísnejšej skutkovej podstaty trestného činu, t. j. podľa § 344 odsek 1 Tr. zákona. Súdom prvého stupňa uložený výchovný trest odňatia slobody, t. j. nespojený s jeho bezprostredným výkonom, pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby (1 rok až 6 rokov), s určením primeranej skúšobnej doby v strede zákonného rozpätia (1 až 5 rokov) a s uložením probačného dohľadu nad správaním sa obžalovaného počas určenej skúšobnej doby, spolu s uloženým predmetným obmedzením a predmetnou povinnosťou, je trestnom primeraným a zákonným a to i z hľadiska očakávaného účelu trestu podľa § 34 Tr. zákona, t. j. dosiahnutia individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku. Takto uložený trest obžalovanému je dostatočným na zabránenie ďalšej protiprávnej činnosti obžalovanému, dostatočnou výstrahou pre potencionálnych páchatel'ov trestných činov a uložený trest v napadnutom rozsudku vyjadruje aj primerané morálne odsúdenie obžalovaného. Napokon obžalovanému uložené predmetné ochranné opatrenie, ktoré má oporu v procesne správne vykonanom dokazovaní, predovšetkým v znaleckom posudku znalkyne psychiatricky C.. M. a je vhodnou trestnoprávnou sankciou na účinné dosiahnutie účelu trestu u obžalovaného. Odvolací súd preto nezistil dôvod ani na akúkoľvek zmenu vo výrokoch o uloženom treste a ochrannom opatrení.

Z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného P. G. odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.